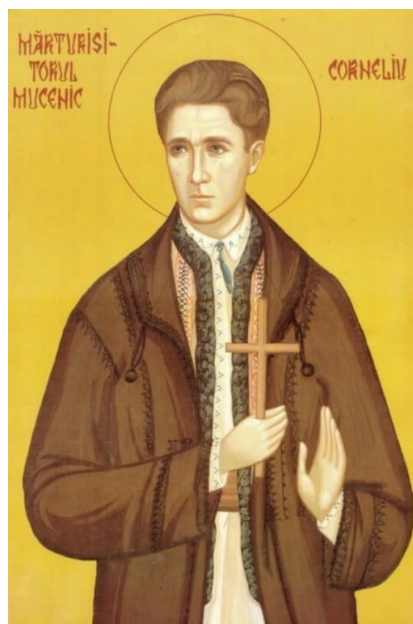

Poháněla rumunské legionáře velkolepá vidina „zastavení ilegální imigrace“ a „zákazu burek“?

Autor: Ted Sallis

Na všech stranách sledujeme násilí levice a její triumfy. Právce pak musí skousnout jednu porážku a kapitulaci za druhou.

(následuje stručný popis a komentář k pobodání brazilského pravicového populistického prezidentského kandidáta Jaira Bolsonara a krátká paralela se situací v Trumpově Americe, kde navzdory údajně „krajně pravicové“ administrativě požívá radikální levice faktické beztrestnosti, příp. viz odkaz na konci příspěvku – pozn. DP)

Právce: neustále v defenzivě, vršíci jednu prohru na druhou, bezradná a směšná.

Co si tedy z celé věci odnést? Čím že to levice dokáže tolik motivovat, vyvolávat zapálení a ochotu přinášet oběti, pobízet své lidi, aby vytrvale postupovali k cíli, navodit fanatickou oddanost a stejně intenzivní nesnášenlivost k jakémukoliv odlišnému postoji? Proč je pro levici všechno bojem o holou existenci, zatímco pro pravici jen hobby? A naopak: Proč pravice nedokáže vyvolávat zapálení a ochotu přinášet oběti, navodit zápal a fanatickou oddanost, proč se typicky projevuje letargií, netečností a pasivním smířením se s porážkou? Proč považuje za ohromné „vítězství“, když se jí každých pár let podaří dostat lidi k volbám, zvolit nějakého šejdíře – aby následně vyhlásila své „vítězství“ a odešla domů, a tak zanechala levici volné pole působnosti, aby svým neutuchajícím zápallem postupovala ke skutečným vítězstvím?

Levice se totiž může opřít o mýty, ideologické základy, z nichž čerpá inspiraci. Základem jejího konání vždy byla revoluční proměna společnosti, dosažení utopické budoucnosti, která se rozžehná s minulostí. Přes svůj odpor k náboženství se levicová ideologie často stává světským náboženstvím, a tak využívá evolucí nabyté lidské tendence k získání si fanatického nadšení a vůle k sebeobětování. Nesejde tak na tom, že objektivně jsou levičáci rozmazlení spratci globálních korporací, politických šíbrů „státu ve státě“ a své vlastní zájmy sledujících mocných menšin-prostředníků. Sami sebe totiž vidí jako hrdiny, kteří rozbíjejí na kusy relikty mrtvé minulosti, aby uvolnili místo pro velkolepou budoucnost; celý levicový světonázor vychází z premisy revolučního dynamismu a militantního zápalu.

Právce naopak čerpá ze základny soustředící se na ideu „tradice“, reakčního ohlížení se na zašlou minulost, konzervativních buržoazních hodnot, defenzivních snah „postavit se chodu dějin“ a pomýleného důrazu na tradiční náboženství, které sterilně „vysaje“ jakýkoliv případný závazek něčemu transcendentnímu, který snad ještě u typického příznivce pravice

zbývá.

Popravdě tak jediným moderním případem schopnosti pravice vyvolat ochotu k sebeobětování, totální oddanost a fanatismus byla různá fašistická hnutí první poloviny 20. století. Byla to hnutí revoluční, a i když se třeba ohlížela do minulosti, činila tak futuristickým a **palingenetickým** způsobem. Šlo o sekulární náboženství, dokonce i v případě jasně tradicionalisticky křesťanských fašistických hnutí. Militantně křesťanské rumunské legionářské hnutí bylo dost možná tím „nejryzeji“ fašistickým hnutím vůbec, jehož přívrženci konali pozoruhodné činy fanatické odvahy a sebeobětování. Hnutí kladoucí velký důraz na tradiční křesťanství se tak paradoxně stalo svébytným sekulárním náboženstvím, s Codreanem coby Kristu podobnou postavou a Motou s Marinem jako světci-mučedníky.

Byla to radikálně „předvojová“ (zde užito jako kontrast ke hnutím a stranám usilujícím o „mainstreamizaci“ – pozn. DP) fašistická hnutí pravice, jimž se povedlo docílit téže nebo vyšší úrovně aktivismu pozorovaného na levici. Taková je **moc mýtu** a iracionální složky lidské přirozenosti. Občanský nacionalismus však nic takového nepřináší. Ani Trump. Paleokonzervatismus byl v tomto ohledu podobně prázdný; neokonzervatismus je pak naprostou antitezí (alespoň tedy pro bělochy, u Židů to může být jinak). *Der Hnutí s.r.o.* (nelichotivá přezdívka amerického bělošského aktivismu poválečných generací – pozn. překl.) ho nenabízí zcela jistě. Ani vojenské diktatury a podobné para-fašistické formy velký zápal neinspirují. Opřít se nelze ani o „tradicionalismus“ a další reakční memy, které vedou spíše k zahálce a pohodlnosti.

Jedině radikální a fanatická futuristická fašistická ideologie tuto moc opakovaně a jasně prokázala: od Codreana k **Yockeymu**, od černých košíl pochoduujících na Řím k francouzské legii SS Charlemagne bojující v troskách Berlína, od Blutfahne Třetí říše po moc Motova popela.

Dnes však nic takového nemáme, a tak se pravice musí spokojit s úlohou boxovacího pytle grázlů s bicepsy jako špejle nebo cvičných terčů pro nože poblázněných fanatiků.

Úvaha Teda Sallise *The Left Triumphant: the Power of Myth* vyšla na jeho blogu EGI Notes 9. září 2018.